

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/95/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318202604
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5318202604.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členov senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a JUDr. Jána Burika, v právnej veci žalobcu C. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. X. F. XXX, adresa na doručovanie: B. XX, V., zastúpeného Mgr. Dr. Antonom Kušnírom, advokátom so sídlom Jána Reka 13, Žilina, IČO: 31 074 863, proti žalovanej U. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. X. F. XXX, zastúpenej JUDr. Annou Mozolíkovou, advokátkou so sídlom Palárikova 1449, Čadca, IČO: 32 249 543, o vyporiadanie BSM, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 4C/70/2018-272 zo dňa 03. 03. 2020 a proti uzneseniu Okresného súdu Čadca, č.k. 4C/70/2018-266 zo dňa 03. 03. 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania, **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zrušil a vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovanej nadobudnuté počas trvania manželstva, ktoré uzavreli XX. XX. XXXX a ktoré zaniklo právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva dňa XX. XX. XXXX, pričom do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal všetky veci patriace do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov v celkovej hodnote 109 186,98 eur (I.), z ktorej polovicu 54 593,490 eur zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti výroku rozsudku (II.) a súčasne žalobcovi a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok každý po 1 637,80 eur (III.) a ďalej určil, že žiadna zo strán konania nemá právo na náhradu trov konania (IV.). Neprihliadol na tvrdenia žalovanej po uplynutí koncentračných lehôt, týkajúce sa inej výšky vyporiadacieho podielu a takisto na jej investície, resp. zhodnotenie rodinného domu, a to aj z dôvodu, že znalecký posudok, ktorý predložila, žiadne investície a zhodnotenie neobsahoval. Keďže maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti žalovanej, mal za to, aby hnuťelné veci nachádzajúce sa v rodinnom dome, ktoré boli pre ne zakúpené a určené, boli prikázané taktiež do jej vlastníctva, keďže takto môžu byť najúčelnejšie využité, na rozdiel od žalobcu, ktorému nehnuteľnosti do vlastníctva neprikázal, a ktorý si bude musieť prípadne nehnuteľnosť a pre ňu zodpovedajúce zariadenie do budúcnosti zadovážiť. Žalovaná predložila znalecký posudok na rodinný dom a parcely k nemu prislúchajúce, pričom všeobecná trhovú hodnotu nehnuteľností bola stanovená na 72 000,- eur. Znalecký posudok neobsahuje zhodnotenie rodinného domu investíciami, ktoré by mala vynaložiť. Žalobcom predložený znalecký posudok preukázal podhodnotenie žalovaných nehnuteľností, keďže rodinný dom bol ním ohodnotený na 84 787,97 eur a parcela na 19 829,10 eur, keď žalovaná vykonanie

kontrolného znaleckého posudku nenavrhol, a preto z neho pri rozhodovaní vychádzal. Pri ostatných hnutelných veciach prikázaných do výlučného vlastníctva žalovanej vychádzal z toho, že budú ňou, vzhľadom na už uvedené, účelnejšie využitie, resp. nespornosti, že majú byť prikázané do jej vlastníctva na základe dohody strán, aj vrátane ich zostatkovej hodnoty. Súčasne určil, ktoré veci boli vyradené z vyporiadania BSM vzhľadom na nespornosť tvrdení strán, že do BSM nepatria, keďže sa jednalo o veci, ktoré boli maloletým deťom darované matkou žalovanej, resp. sa jednalo o súčasť nehnuteľnosti alebo dar pre žalovanú od jej matky. Keďže hodnota vecí tvoriacich sumu bezpodielového spoluvlastníctva predstavovala 109 186,90 eur a všetky boli prikázané do výlučného vlastníctva žalovanej, túto zaviazal, aby žalobcovi vyplatila polovicu ich hodnoty vo výške 54 593,490 eur v stanovenej lehote 30 dní a z ktorej hodnoty vyrátal aj súdny poplatok, ktorý sú strany konania povinné zaplatiť Slovenskej republike na účet okresného súdu. Pokiaľ išlo o sumu 6 700,- eur, ktoré žiadala žalovaná vrátiť, keďže sa jednalo o investície do spoločného rodinného domu z jej výlučných finančných prostriedkov, ktoré nadobudla od svojho brata, mal za to, že išlo o tvrdenia po uplynutí koncentračných lehôt podľa § 167, preto sa touto položkou nezaoberal, poukazujúc aj na uznesenie, ktorým takéto nové tvrdenia a dôkazy k nemu odmietol. Žalovaná neprodukovala tvrdenia o zhodnotení nehnuteľností osobnými prácami svedka J. F. a taktiež neprodukovala v koncentračných lehotách, ktoré konkrétne investície tvoria túto položku a ani aké investície za tieto prostriedky boli vybudované, pričom uvedené skutočnosti nevyplývajú ani zo znaleckého posudku, hoci žalovaná bola od počiatku právne zastúpená. Rovnako po uplynutí koncentračných lehôt produkovala žalovaná svoje tvrdenia o inom delení, než na 1/2 poukazujúc na ďalšie uznesenie, ktorým toto nové tvrdenie odmietol vzhľadom na koncentračnú zásadu, keďže trestné stíhanie žalobcu pre jeho domáce násilie na žalovanej a na deťoch prebieha od roku 2019 a žalovaná právne zastúpená ho navrhla až po odročení pojednávania za účelom uzavretia mimosúdneho zmluvy, resp. vyhlásenia rozsudku vo veci samej, v súvislosti s ktorými tvrdeniami sa nezaoberal ani dôkazmi navrhnutými na ich preukázanie. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP vychádzajúc z toho, že rozdelenie majetku prebehlo medzi stranami na princípe 1/2 a 1/2, t. j. na strane žalobcu a na strane žalovanej je aj úspech aj neúspech, a preto nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo strán.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, h/ CSP a žiadala ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasila so všeobecnou hodnotou nehnuteľností, ku ktorej sa súd priklonil v napadnutom rozsudku na základe znaleckého posudku č. 135/2019 vyhotoveného Ing. Jánom Eliášom, ktorým sa malo žalobcovi podariť preukázať, že podhodnotila nehnuteľnosti ňou predloženým znaleckým posudkom, keďže ak by predložila svoj znalecký posudok ako druhá ona, podarilo by sa preukázať, že žalobca svojím znaleckým posudkom nehnuteľnosti nadhodnotil. Pokiaľ jej súd vytkol, že nenavrhol, ani nepredložila kontrolný znalecký posudok, je jeho povinnosťou, aby mohol vo veci rozhodnúť, riadne zistiť skutkový stav, a teda aj hodnotu masy BSM. Rozdiel vo všeobecnej hodnote nehnuteľností pritom predstavuje nezanedbateľných 32 570,92 eur, z čoho vyplýva, že znalecké posudky sú protichodné a v zrejmom rozpore (§ 207 ods. 3 CSP) a je neprijateľné, aby súd bez náležitej odbornej verifikácie sa priklonil len k jednému z nich, keďže nie je oprávnený ich posudzovať z pohľadu vecnej správnosti ich záverov, lebo taká verifikácia vyžaduje znalosti odborne spôsobilej osoby, ktorými nedisponuje a takouto osobou nie je. O preskúmaní takýchto posudkov ďalším znalcom možno rozhodnúť len v prípade, ak sám tento rozpor po vypočutí obidvoch znalcov neodstránil, a preto nemôžu byť podkladom pre rozhodnutie, resp. vtedy, ak znaleckým dokazovaním neboli objasnené všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie. V danom spore však nedošlo ani len k pokusu o odstránenie rozporu medzi znaleckými posudkami a súd sám bez akéhokoľvek riadneho odôvodnenia sa priklonil k jednému z nich, čo je nezákonný postup, ktorým evidentne zvýhodnil jednu stranu sporu. Ak mal za to, že daný skutkový stav je taký, že nie je možné určiť všeobecnú hodnotu nehnuteľností, nakoľko jej odhady sú v zrejmom rozpore, na základe relevantných znaleckých posudkov podľa § 209 CSP, mal postupovať podľa ust. § 207 ods. 3 CSP aj bez návrhu takéhoto dokazovania. Z ust. § 149 ods. 3 OZ pritom vyplýva obligatórna povinnosť súdu vysporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo podľa zásad § 150 OZ, a preto musí riadne, spoľahlivo a nepochybné určiť všeobecnú hodnotu nehnuteľností, a to na základe odborných znalostí odborne spôsobilej osoby a postupovať podľa § 207 ods. 3 bez ohľadu na to, či podala niektorá strana takýto dôkazný návrh. V súvislosti s finančnými prostriedkami vo výške 6 700,- eur, ktoré žiadala ako svoje vlastníctvo vložené do spoločného majetku vrátiť, poukázala na to, že išlo o finančné prostriedky, ktoré použila na kúpu rodinného domu, čo uviedla už vo vyjadrení k žalobe, keď tvrdila, že jej brat ju vyplatil z rodičovského domu sumou 6 700,- eur, ktoré následne použila na kúpu rodinného domu, pričom jej

právny zástupca navrhol na preukázanie týchto skutočností vypočuť svedkov, a to uvedeného brata a jej otca, keďže bolo dohodnuté, že rodičovský dom bude v budúcnosti ako právny nástupca rodičov užívať a vlastníť brat, ktorý ju po dohode s ňou z tohto rodinného domu vyplatil uvedenou sumou použitou na kúpu vysporiadavaného rodinného domu, ktoré skutočnosti obsahuje aj jeho čestné prehlásenie, ktoré taktiež predložila pred uplynutím koncentračnej lehoty. Z uvedených dôvodov nemohol byť ani vyhotovený znalecký posudok na zhodnocovanie investícií a znalec sa nimi ani nezaoberal. Súd pri svojom rozhodovaní je viazaný aj rozhodnutiami príslušných orgánov o trestnom čine, a to v rozsahu skutočnosti, či bol spáchaný a o tom, kto ho spáchal, na základe čoho v odôvodnených prípadoch môže výšku vyporiadaných prípadov upraviť aj disparitne, keď nejde o prostriedok procesnej obrany alebo procesného útoku. Vo vzťahu k uvedenému poukázala na neprávoplatné konanie 1T/15/2019, ktoré má zásadný právny význam pre rozhodnutie v tomto konaní, keďže ak by sa preukázalo, že bol žalobcom spáchaný zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, mala by táto skutočnosť podstatný vplyv na paritu podielov pri vyporiadaní BSM (§ 150 OZ), pretože medzi okolnosťami, ktoré môžu ovplyvniť výšku vyporiadacích podielov, patrí aj domáce násilie jedného z manželov, ktorého sa žalobca dopúšťal po dobu 12 rokov, a preto nezohľadnenie tejto okolnosti je extrémne nespravodlivé a v rozpore s princípom všeobecnej spravodlivosti, ako aj v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou a základnými pravidlami formálnej a právnej logiky.

3. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, v celom rozsahu sa stotožniac s jeho skutkovým a právnym zdôvodnením. Žalovaná si neuplatnila svoje práva v súdom stanovenej koncentračnej lehote, t. j. neuplatnila žiadne nové návrhy na dôvodnosť disparity BSM. Po doručení znaleckého posudku Ing. Eliáša neprodukovala žiadne relevantné námietky proti výške hodnoty nehnuteľností, na základe čoho je správne tvrdenie súdu, že účinne nepoprela výšku ich hodnoty, a preto súd nemal dôvod postupovať spôsobom ako navrhovala žalovaná v odvolaní podľa ust. § 206, § 207 ods. 1 až 3, § 208 ods. 1 až 3, § 209 ods. 1 až 3 CSP, keďže primárnym dôvodom na takýto postup je procesný návrh z jej strany, ktorý súd nemôže suplovať, pretože by došlo k narušeniu zásady rovnosti strán v konaní, ktorý žalovaná neprodukovala, aj keď bola zastúpená advokátom. Súd na základe rozsiahleho dokazovania posúdil všetky okolnosti, ktoré strany v konaní navrhli a bral do úvahy všetky mu známe a rozhodujúce okolnosti, ktoré bolo potrebné posúdiť pri vyporiadaní BSM.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvala na skutočnostiach uvedených v odvolaní. Ďalej uviedla, že na pojednávaní po tom, čo bol predložený žalovaným znalecký posudok, zotrvala na ňou predloženom znaleckom posudku Ing. Vladimíra Kubinca, preto nemožno hovoriť o tom, že v prípade nehnuteľností výška ich ceny je nesporná. Zo základnej zásady vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to princípu parity, platia výnimky, ktoré vedú k spravodlivému vysporiadaniu BSM, t. j. princíp dobrých mravov a požiadavka, aby sa pri vyporiadaní zohľadnilo nežiaduce správanie (rozporné s dobrými mravmi), prípadne protiprávne konanie žalobcu ako manžela voči jeho rodine. V trestnom konaní platí zásada prezumpcie neviny, čo znamená, že na obžalovaného sa do právoplatného rozhodnutia súdu hľadí ako na nevinného, preto súd nemohol inak, než na základe právoplatného rozhodnutia v trestnej veci zistiť, či môže byť uplatnená disparita podielov alebo nemôže.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej zotrval na predtým uvedených skutočnostiach.

6. Následne žalovaná doručila uznesenie krajského súdu č.k. 2To/2/2020-498 z 29. 07. 2020, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 1T/15/2019, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. z. na tam popísanom skutkovom základe a vec bola vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, a to ako dôkaz k argumentácii disparity podielov.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedla v rámci odvolacieho konania žalovaná, konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom pre vysporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva strán.

9. Vo vzťahu k disparite podielov správne konštatoval, že skutočnosti sa jej týkajúce začala žalovaná po náležitom poučení o následkoch uvádzať až po uplynutí koncentračných lehôt (§ 153 ods. 1, 2, § 167 ods. 3, 4 CSP) stanovených na pojednávaní 20. 06. 2019, v roku 2020, pričom trestné stíhanie žalobcu, ako ich dôvod, prebiehalo s jej vedomím od roku 2019, a preto správne postupoval, keď na ne neprihliadol. Krajský súd uvádza, že aj keď domáce násilie jedného z manželov môže ovplyvniť výšku vyporiadacích podielov, môže sa tak stať len vtedy, ak takéto správanie malo negatívny dopad na nadobúdanie a udržanie spoločných vecí a na zabezpečenie potrieb, t. j. starostlivosti o rodinu a spoločnú domácnosť, čo však žalovaná ani len netvrdila, nieto preukazovala, a preto naň ani súd prihliadnuť nemohol (čl. 8, § 149, § 153 ods. 1, 2, § 185 ods. 1 OZ). Rozhodnutie NS ČR 22Cdo 1137/2012, na ktoré žalovaná poukazovala, je na spor neaplikovateľné, keďže rozvedená manželka disparitu podielov odôvodňovala práve tým, že o spoločný majetok, o spoločnú domácnosť a o spoločného syna sa starala a zabezpečovala ich výlučne ona, keďže manžel, ktorý sa voči nim dopúšťal fyzického násillia, všetky svoje príjmy venoval na úhradu svojich záľub.

10. K námietke neúplného zistenia skutkového stavu vo vzťahu k finančným prostriedkom vo výške 6 700,- eur z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov, a to výsluchu svedkov J. F. a R. F. (otec a brat žalovanej) a čestného prehlásenia J. F. krajský súd uvádza, že uvedené dôkazy mali preukázať tvrdenie žalovanej, že jej rodičovský dom bude v budúcnosti ako právny nástupca rodičov užívať a vlastniť jej brat, ktorý jej po dohode s ňou z tohto rodinného domu vyplatil 6 700,- eur tak, že túto sumu jej dal na kúpu rodinného domu s. č. XXX pred uzavretím kúpnej zmluvy, krajský súd poukazuje na ust. § 143 OZ, z ktorého vyplýva, že v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, avšak s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov. Vychádzajúc z uvedeného zákonného ustanovenia, ako aj z tvrdení žalovanej, potvrdených čestným prehlásením jej brata J. F. však jednoznačne vyplýva, že tento jej dal sumu 6 700,- eur po dohode s ňou ako výplatok z rodičovského rodinného domu, ktorý bude v budúcnosti ako právny nástupca rodičov užívať a vlastniť, t. j. nejedná sa o darovanie, ktorého základným charakteristickým znakom je bezodplatnosť (§ 628 ods. 1 OZ), a preto vykonaním žalovanou navrhnutých dôkazov, vrátane zmluvy o mimoriadnom medziúvere, na základe ktorej J. F. predmetnú sumu získal, je pre posúdenie veci irelevantné, keďže by nemohli potvrdiť výnimku ustanovenú § 143 OZ, t. j. že nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na základe čoho nemohla požadovať, aby sa jej uhradilo, čo zo svojho vynaložila na spoločný majetok (§ 150 OZ).

11. Ďalej krajský súd uvádza, že žalovaná po tom, čo jej bol doručený žalobcom predložený súkromný znalecký posudok stanovujúci všeobecnú hodnotu nehnuteľností predstavujúcich predmet sporu, len zotrvala na všeobecnej hodnote nehnuteľností stanovenej v ňou predtým predloženom súkromnom znaleckom posudku. Civilné sporové konanie je však založené na princípe kontradiktórnosti konania (čl. 8, § 149, § 185 ods. 1 CSP), z čoho vyplýva, že súd nemôže z vlastnej iniciatívy vykonávať žiadne dôkazy (okrem stanovených výnimiek na tento spor sa nevzťahujúcich), pretože by došlo k porušeniu aj ďalšieho základného princípu civilného sporového konania, a to rovnosti strán v konaní, v kontexte čoho neobstoja námietky žalovanej, že súd za účelom zistenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností mal v ňou uvádzanom smere dokazovanie vykonať sám bez ohľadu na to, či niektorá zo strán takýto návrh podala, a to vzhľadom aj na ust. § 167 ods. 4 CSP, t. j. aj keď z ust. § 149 ods. 3 OZ vyplýva povinnosť súdu vysporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo manželov podľa zásad v § 150 OZ, nemôže pritom nahrádzať povinnosť strany označiť ďalšie dôkazy (dôkaznú povinnosť) na preukázanie svojich tvrdení, čoho dôsledkom je neunesenie dôkazného bremena stranou. Preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď pri stanovení všeobecnej hodnoty nehnuteľností vychádzal zo znaleckého posudku predloženého žalobcom. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd v tomto smere svoj rozsudok riadne neodôvodnil, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces, krajský súd uvádza, že k znemožneniu uskutočňovania práv žalovanej došlo postupom v časti konania pred súdom prvej inštancie, pričom následne uplatnila svoj vplyv na výsledok konania v rámci odvolacieho konania (ktoré tvoria spolu jednotný celok), v rámci ktorého sa odvolací súd s jej námietkami vysporiadal, a preto nemohlo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

12. Vychádzajúc aj z uvedeného, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovanej, či už v prvoinštančnom alebo odvolacom konaní, krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny

potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania vydaného z uvádzaných dôvodov v súlade s ust. § 255 ods. 2 CSP.

13. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), spolu s rozhodnutím vo veci samej (§ 162 ods. 3 v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP) preskúmal aj odvolanie žalovanej proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým jej návrh na prerušenie konania zamietol, a to v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

14. Súd prvej inštancie uznesením z 03. 03. 2020 zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP z dôvodu, že v trestnom konaní 1T/15/2019 sa rieši otázka, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť, a to obvinenie žalobcu zo zločinu týrania blízkej osoby, a to manželky a detí, ktorá môže mať vplyv na disparitu podielov pri vysporiadaní BSM v jej prospech, a to z dôvodu, že žalovaná tieto svoje tvrdenia, ako aj návrh na prerušenie konania uplatnila po uplynutí koncentračných lehôt, na základe uvádzaných výziev zo strany súdu podľa ust. § 153 ods. 1, 2, § 167 ods. 3, 4 CSP. Vychádzal z toho, že žaloba vo veci vyporiadania BSM bola podaná 21. 09. 2018 a trestné konanie prebieha od roku 2019, pričom inú výšku podielu v súvislosti so zločinom žalovaná začala produkovať až v roku 2020. Vychádzajúc z uvedeného mal za to, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP.

15. Proti uvedenému uzneseniu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP a žiadala ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vychádzala z toho, že súd je obligatórne povinný konanie o vyporiadaní BSM prerušiť podľa § 162 ods. 1 písm. a/ CSP, ak jeho rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, vzhľadom k tomu, že v trestnom konaní 1T/15/2019 sa rieši otázka, či žalobcom bol spáchaný trestný čin týrania blízkej osoby a zverenej osoby vo vzťahu ku nej a k deťom, ktorá môže mať vplyv na disparitu podielov pri vyporiadaní BSM v jej prospech podľa ust. § 150 OZ, na čo sa nevzťahuje koncentračná zásada, nakoľko ide o ustanovenie zákona a „iura novit curia“, nejde o prostriedok procesného útoku a procesnej obrany v zmysle ust. § 149 OZ, na ktoré sa sudcovská koncentrácia vzťahuje.

16. Žalobca žiadal uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť stotožniac sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením, majúci ďalej za to, že rozhodnutie vo veci nie je procesne viazané na konanie 1T/5/2019.

17. Odvolací súd preskúmaním napadnutého uznesenia, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedla v rámci odvolacieho konania žalovaná, konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti pre posúdenie veci a následne dospel k správnym skutkovým záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani žalovaná vo svojom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery.

18. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia krajský súd poukazuje na závery uvedené v odseku 9 odôvodnenia tohto rozsudku, ktoré preto neopakuje a vychádzajúc aj z ktorých, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovanej vo vzťahu k predmetnému uzneseniu, či už v prvoinštančnom alebo odvolacom konaní, uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako plne úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).